

قرآن سرچشمه معارف الهی است. آیه «ان هدا القرآن یهدی للتی هی اقوم» بیانگر آن است که ستون خیمه هدایت، کلام خداوند است و انسانها در پرتو این خورشید بی زوال راه به سر منزل مقصود می برند. قرآن، تجسم آیه شریفه «اصلها ثابت و فرعها فی السماء تؤتی اکلها کل حین باذن ربها» است. درخت پرثمری است که بر سر حکیمان و فقیهان و مفسران و دانشمندان جهان سایه افکنده است و با میوه های آسمانی از طالبان علم و عمل صالح و تفقه در دین پذیرایی می کند. قرآن شفای دردهای پنهان و آشکار امت اسلامی است و اگر مسلمانان به این حبل المتن تمسک جویند و با این نور الهی به تمثیلت امور خود پردازند، از نابسامانی و پریشانی نجات می یابند. قرآن، ذکر خداست و هر کس از ذکر خدا روی بگرداند دچار ضنك معیشت می شود. فاصله گرفتن از قرآن، مساوی با استقبال از تسلط شیاطین بر امور اجتماعی و فردی جامعه است. قرآن مورد اتفاق همه فرق اسلامی و تنها مجموعه وحیانی و کتاب آسمانی است که در آن هیچ گونه تغییری رخ نداده است و روش و رسا پاسخگوی همه عصرها و نسلهای است. در کنار قرآن، سنت رسول الله (ص) از منابع جاودان هدایت بشریت است. سیره و خلق و خوی پیامبر، گلستان معرفتی است که از باران وحی طراوت و سرسیزی گرفته است و برای ارشاد مردم در کنار قرآن جایگاه بی بدیلی دارد. قرآن و سنت و عترت رسول الله همان تقلیل اند که میراث معنوی نبی اعظم اسلام برای امت به شمار می آیند.

با اتكاء به قرآن و سنت و با راهنمایی عقل سلیم، امت اسلامی قادر است در رویارویی با مسائل مستحدته در جهان معاصر زندگی توحیدی و منزهی داشته باشد.

هر روز دامنه علم و فناوری وسعت بیشتری پیدا می کند و انسانها با تحولات جدیدی مواجه می شوند و اصل اجتهاد

چراغ راه امت

اقضاء می کند تا فقهای بصیر و جهان دیده، متناسب با زمان و مکان، ابواب فقه را به روی مسائل نو باز کنند و با ادله عقلی و بر وفق قرآن و سنت و همسو با تحولات فرهنگی و اجتماعی و اقتصادی و فنی احکام اسلامی را استنباط و اعلام دارند. در گذشته فقهای مذاهب با نوشتمن کتابهایی از نوع خلاف از تجارب فقهای مذاهب دیگر استفاده می کردند و نوعی تعامل علمی بین حوزه‌ها رواج داشت. در روزگار کنونی که سرعت توسعه علوم و تحولات اجتماعی بسیار بالاست، همکاری علمای مذاهب اهمیت بیشتری

در روزگار کنونی که سرعت توسعه علوم و تحولات اجتماعی بسیار بالاست، همکاری علمای مذاهب اهمیت بیشتری دارد و فضا را برابر همبستگی و همگرایی در جهان اسلام مساعد می سازد. جهان اسلام نیاز مبرم دارد به فقهای باورع و پرهیزگاری که به مصداق «ان تتقوا الله يجعل لكم فرقانًا» مصالح امت را با بیش الهی بررسی کنند و از قدرت تشخیص حقایق برخوردار باشند و به دور از تفرقه گرایی، ادله فقهای سایر مذاهب را بررسی کنند و نظر راهگشا و مأнос با قرآن و سنت بدھن. فتاوی چنین فقیهانی همزمان با اوج گیری احیاگر احکام اسلامی و تسهیل کننده امور مسلمانان و حافظ مصالح عالیه آنان است و تبلوری است از آیه شریفه «اللَّهُ يَصْدِعُ الْكَلْمَ الطَّيْبَ وَ الْعَمَلَ الصَّالِحَ يَرْفَعُهُ» احکام فقیهان متبعد و روشین بین، جوانه های کلام طیب و عمل نیکوست که در فضای فرهنگ و فرزانگی رشد می کنند و به امت مسلمانان شادابی و حیات طیبه می بخشند. هرگاه سخن از تقریب مذاهب اسلامی و فقه مقارن، به میان می آید انسان از باب حق شناسی، به یاد تعامل ارزشمند آیت الله العظیم بروجردی و علامه شیخ محمود شلتوت می افتد که در میانه قرن بیستم راه تفاهم و همبستگی اسلام را هموار کردن و در تداوم راه مصلحان و عالمان سلف، امت اسلامی را به اتحاد و انسجام و تشریک مساعی در حوزه معارف اسلامی و امور اجتماعی فرا خوانند و گام موثری به سوی توحید عملی برداشتند. در این برهه که نسیم بیداری اسلامی دلها را به وجود می آورد، جا دارد که علمای با بصیرت از مذاهب گوناگون گفتمانهای فقهی جدیدی را سازماندهی کنند و با استعانت از خداوند حکیم، متناسب با زمان و مکان، فقه اسلامی را گسترش دهند و با ایجاد ساختارهای نو در عرصه فرهنگ و تعلیم و تربیت و اقتصاد و فناوری بر وفق قرآن و سنت، راه ترقی و تعالی را به سوی مردم مسلمان بیش از پیش بگشایند. درج سلسه مقالاتی مرتبط با موضوع «فقه مقارن» در این شماره، تلاشی از استادان و فارغ التحصیلان دانشگاه مذاهب اسلامی و سایر علماء در جهت هم اندیشی فقهای اسلامی و حرکت به سوی جهانی کردن اسلام است. امید است این طلیعه، سرآغاز حرکتهای علمی عمیق تری در آینده باشد.